SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 14 | 15. JULI 1928 | 77. AARGANG

PIONEER DAG.

(James E. Talmage, »Millenial Star«.)

I 30 eller 40 Aar efter Begivenhederne i 1847 har den 24. Juli været fejret som en Glædens- og Taknemmelighedsdag af de Sidste Dages Hellige, men saa at sige kun af dem alene. Nu er det en Dag, der er fejret overalt i Klippebjergenes Stater og endda vestpaa til Stillehavskysterne af De Forenede Stater — det storslaaede Resultat af det Arbejde, der var paabegyndt paa den Dag i 1847, er bleven almindelig anerkendt at være af stor Betydning for baade Stat og Nation. Yderligere er den fejret paa en passende Maade af de fjerne og afsides Grene af Kirken Verden over.

»Pioneer Dag« er den kaldet. Paa den Dag udsendtes den første Pioneer-Skare, under Brigham Youngs guddommelige Ledelse, fra Bjergpassene i Wasatch-Bjergene for at bosætte sig i den store Saltsødal. For mere end 1000 engelske Mil havde en Skare paa omkring 147 Personer draget igennem Prærie og Højland — skiftevis klatrende opad og nedad, vadende over rivende Strømme, betrædende dybe Bjerg-

kløfter, indtil de skuede ned over Dalen, der skulde være deres blivende Hjem.

Efter ca. tre Maaneders Forløb naaede Pioneer-Skaren Saltsødalen, og ved det første Blik paa Stedet erklærede Brigham Young det for at være Pladsen, hvor de skulde blive, og Indsamlingsstedet for de Hellige. Men hvad indbydende var der ved denne Ørken, der laa udbredt for dem som en mægtig, tør Flade, bar og uden Løfter for Fremtiden — og tom, naar undtages den storslaaede Pragt i Naturen. Fra Punkter paa Wasatch-Bjergene Øst for Dalen kunde Kolonisterne skue ud over et Landskab af en dragende og storslaaet Skønhed, der ikke kunde beskrives. Med Undren og blandede Følelser saa de den golde Dal omkranset af Bjerge som et virkeligt Basin, og endnu paa de laveste Steder dækket af grumset Salt fra den store Indsø, der engang fyldte hele Dalen. Senere Undersøgelser viste, at den eksisterende Sø var saa saltholdig, at Fjerdedelen af dens Indhold var Salt.

Ingen grønne Enge, ikke et nævneværdigt Træ og næppe et Stykke med Grønt fandtes der. Den graa Salviebusk dækkede Dalen og Bjergsiderne, afvekslende med en Slags Eg og Kvæstrod her og der, medens vilde Soldrager laante et gyldent Skær til Landskabet og fremhævede dets skarpe Kontraster. Mod Vest laa den store Indsø i sin store, øde Skønhed, og fra dette blaanende Øde knejste mørke Klipper som bratte Øer; og omkring Kysterne af Amerikas Døde Hav var saltagtige Flader bedækket af glitrende Saltkrystaller — alt vidnende om den brændende Hede og tørstige Atmosfære i denne tørre Region. Smaa Strømme, der med rivende Hast udløb fra de snedækte Bjerge mod Søen, blev opslugt af det tørre Sand, før deres Maal var naaet, medens nogle faa naaede deres Udløb og hjalp til at vedligeholde Vandforraadet i Søen.

Et saadant Øde var det Syn, der mødte Pioneer-Skaren. Kunde det være muligt, at dette var deres forjættede Land. Det var det samme Sted, som Bridger, Spejder-Veteran og

frygtesløs Forsker, havde omtalt, da han tilbød 1000 Dollars for den første Bushel (ca. 1 Skæppe) Hvede, der avledes paa Stedet. Med et saadant Kanaan udbredt foran dem er det tilgiveligt, hvis nogle af Selskabet sukkede i Længsel, naar Tankerne gik tilbage til Kødgryderne i det Ægypten, de havde forladt, eller ønskede at gaa videre for at søge et bedre Hvilested. To af de tre Kvinder, der havde ledsaget deres Mænd paa Rejsen, var meget nedslaaede. »Svag, udslidt og træt, som jeg er,« sagde en af disse heroiske Kvinder, »vilde jeg hellere vedblive et andet Tusind Mil end blive her.« Men deres Leders Røst var hørt. I en Tone af Haab, Opmuntring og Beslutsomhed udtalte Brigham Young: »Dette er Stedet«.

Med en Profets Evne saa han som i et Syn, hvad der vilde ske. Ikke for et Øjeblik tvivlede han paa Fremtiden. Han saa Smaahytter og Villaer, Byer og Stæder sprede sig over denne og de nærmeste Dale, og den skønneste af dem alle — en By, hvis Skønhed og Beliggenhed og Rigdomskilder skulde blive kendt over den ganske Verden, skulde opvokse paa dette øde Sted i den brændende Ørken, der nu laa udbredt foran ham, nær de salte Kyster af den store Vandørken. Her i den amerikanske Ørken skulde Herrens Hus bygges tilligemed andre Templer i Dalene udenfor hans Horisonts Rækkevidde.

I Løbet af nogle faa Timer efter deres Ankomst havde disse Fortropper paa Bredderne af City Creek (Bystrømmen) — den Bjergstrøm, der i Dag giver Salt Lake City en Del af dens Vandforsyning — sat Ploven i Arbejde; men den haardbagte Jord, der aldrig før havde været forstyrret af Menneskers Bestæbelser paa at dyrke den, vilde ikke give efter for Plovjernet. En Dæmning blev bygget over Strømmen, og Vandet ledt ud over den lille Plet, der var blevet valgt til den første Mark. Plantesæsonen var næsten forbi, saa ikke en Dag kunde der spildes. Kartofler blev lagt og Sæd saaet, og derefter blev Landet igen overrislet.

Saaledes var Begyndelsen til deres Overrislings-System i Ørkenen, der siden har været sammenknyttet med Land-

brugsarealerne, som »Mormon«-Kolonisterne i det øde Vesten besad — et System, der under Forsynets Velsignelse har vist sig at være den magiske Berøring, der forandrede de øde Steder til rige Marker og skønne Haver. Dette System er nu, efter mange Aars heldige Efterstræbelser, anerkendt af Nationens vise og store Mænd for at være den eneste praktiske Maade, hvorpaa de store, øde Arealer, der endnu findes i Vesten, kan kultiveres.

Paa den 24. Juli 1847 ankom Hovedparten af Pioneer-Skaren til Dalen, og den Dag i Aaret er erklæret en Helligdag i Staten Utah. Fra den Tid til det nuværende Tidspunkt har Emigrantstrømmen til disse Dale aldrig ophørt.

HERREN HAR TALT.

Richard L. Evans.

Mormonismens Budskab til Verden er dette: Herren har igen talt til Mennesket og genoprettet sin Kirke med det hellige Præstedømme paa Jorden. Han har paany bekræftet Evangeliets første Principer, som Jesus Kristus gav i en anden Husholdning. Han har udsendt sine Tjenere med guddommelig Fuldmagt til at forkynde disse Principer.

Herren har talt — et Faktum, der møder en bitter Protest fra Ledere og Meningsfæller af Sekter og Partier i den kristne Verden. Der er mange, der vil følge og anerkende den saakaldte »Mormon«-Filosofi i alle Punkter undtagen nye Aabenbaringer — der standser de, protesterer og trækker sig tilbage. Lige meget om Menneskene haaner dette, det er dog Kilden, gennem hvilken vi har faaet Kundskaben om Hensigten med Livet, Frelse og Ophøjelse.

Hvorfor Verden føler saaledes overfor dette Punkt, kan nemt forklares. Det er sandt, at Herren talte gennem Profeter for at vejlede Folket i gamle Tider. Det er sandt, at Ordet og Aanden i hele Skriften vidner om fortsat Aabenbaring; men gennem Aarhundreder har Gejstligheden forkyndt, at Himlen

var lukket, og de har fornægtet Gud Retten, om ikke Magten, til at tale som forhen.

I Modstrid med den almindelige Opfattelse kommer Paastanden fra Josef Smith, hans Efterfølgere og fra Kirkens Medlemmer, at Herren har talt igen, og dette er den direkte Aarsag til den Forfølgelse og Modstand, som Jesu Kristi Kirke har været Genstand for i denne Husholdning.

Førend Kirkens Ordinancer, Handlinger og Lærdomme var aabenbaret, blev Josef Smith som fjortenaars Dreng forfulgt af en forbitret Gejstlighed og Lægprædikanter fra de forskellige religiøse Partier, fordi han til Stadighed bar Vidnesbyrd om en herlig Sandhed — han havde set og hørt Herren.

Hvis det var muligt eller ønskeligt at bortkaste af vore Lærdomme og Handlinger alt det, som Verden har at indvende mod os, med Undtagelse af det evige og efter Skriften beviste Princip om fortsat Aabenbaring, da vilde Kristi Kirke i denne Husholdning — som i den forrige — alligevel blive Genstand for Spot, Nag og Had.

Direkte Aabenbaring fra Gud er det evige Princip, der adskiller Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fra alle andre religiøse Organisationer. Det er Grundvolden til Guds Kirke paa Jorden, og det giver os en Forsikring om endelig Triumf. Herren har talt.

DEN DANSKE MISSION.

ANKOMST OG BESKIKKELSE.

Den 27. Juni ankom Ældste Juel LeRoy Andreasen til København med Dampskibet »United States« og er beskikket til Aalborg Distrikt. Vi byder Ældste Andreasen hjertelig velkommen til den Danske Mission.

MISSIONENS VIRKSOMHED.

Statistisk Rapport for den Danske Missions Virksomhed i de seks Maaneder, sluttende den 25. Juni 1928, sammenlignet med den samme Periode 1927.

	1928:	*1927:*
Antal Missionærer	28	29
» dobte	53	44
» Skrifter uddelt	104607	99494
» Hæfter uddelt	4270	5321
» Mormons Bøger omsat	237	110
» andre Bøger omsat	139	152
» evangeliske Samtaler	6972	6606
» Born velsignet	4	13
» udelukket	3	2
» døde	5	4

EN ADVARSEL.

Vi vil atter gore Missionærerne og alle Kirkens Medlemmer opmærksomme paa ikke at modtage nogen som Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, medmindre de er forsynede med tilstrækkelige Beviser paa deres Medlemsskab, da flere under Paaskud af at være Medlem af Kirken har laant Penge og andre Genstande fra Soskende og Missionærer og tillige misbrugt deres Tillid paa forskellige andre Maader. Lad os erindre dette.

Joseph L. Petersen,
Missionspræsident.

DAAB I HADERSLEV.

I Juni Maaned blev i Haderslev Gren fem Medlemmer indlemmet i Kirken ved Daab. Haderslev er en af de Grene, der blev oprettet for ca. 20 Maaneder siden i Sønderjylland, og hvor der siden har været Missionærer stationeret, der med en utrættelig Flid og Bon til Herren har virket for Forfremmelsen af Herrens Sag. De Missionærer, der først var sendt til denne By, mødte megen Modstand fra mange Sider, og det forste Aar syntes næsten frugtesløst. Ikke destomindre vedblev Missionærerne med Iver og Trofasthed at virke, og lidt efter lidt vandt de Indpas i forskellige Hjem, saaledes at der i Begyndelsen af Aaret blev indlemmet ved Daab de forste

tre som Medlemmer af Kirken og nu i Juni Maaned yderligere fem, og der er en Del endnu, der undersøger Evangeliet.

De tre første Daabshandlinger blev udført af Missionærerne L. Aage Kjølby og Sylvester Muir, der den Gang virkede i Haderslev, medens de fem sidste udførtes i Fjorden af Missionærerne Richard T. Andersen og Robert L. Erickson, der nu virker i denne Gren.

I tidligere Dage, da denne Del af Danmark tilhørte Tyskland, forsøgtes det adskillige Gange at aabne Evangeliets Døre her, men uden Resultat, da Folket var meget bitre og uvenlige overfor Missionærerne, og vi føler derfor Taknemmelighed til Herren over, at det denne Gang er lykkedes at finde Mænd og Kvinder, der er ærlige og oprigtige nok til at annamme Sandheden.

Ph. J.

MERE LYS OG SANDHED NØDVENDIG.

(*H. I.* i »Liahona«.)

Nogle Mennesker kan ikke forstaa, hvorfor Jesu Krist Kirke af Sidste Dages Hellige sender deres Missionærer ud for at virke iblandt Folk, der gør Krav paa at være Kristne. De jødiske Sekter rettede Spørgsmaal af samme Karakter, da Kristus og hans Apostle virkede iblandt dem og forkyndte Rigets Evangelium. De havde den hellige Skrift — Moses og Profeterne — som de ofte læste i deres Synagoger, og de kunde ikke se Nødvendigheden af yderligere Aabenbaring fra Himlen. De troede, at hvis de antog mere end det, de havde, vanæredes de gamle Profeter, hvis Lærdomme de var oplærte i at ære og adlyde. Denne fejlagtige Tro bidrog meget til, at Størstedelen af den jødiske Befolkning forkastede Guds Søns og ligeledes hans bemyndigede Tjeneres Vidnesbyrd, og det ledte til de tragiske Begivenheder, der fulgte efter.

De moderne Kristne fortæller os, at de har deres Bibel, deres Lærde, deres Gejstlige, deres Kirker, deres Reformatorer, deres Missioner, og at de behøver ikke mere. Til Trods for, at de besidder alt dette og udtaler deres absolute Tillid til deres

Ledere, finder vi, at de adskiller sig meget fra hverandre — endog med Hensyn til Grundprinciperne i den kristne Tro. Der er delte Meninger om Udlæggelsen af den hellige Skrift, fordi der ingen officiel eller autoritetsmæssig Røst er til at erklære Herrens sande Vej og bringe dem til Enighed i Troen. I Lighed med de jødiske Sekter i gamle Dage har de Guds Aabenbaringer fra fordums Tid at klynge sig til sammen med en Del nedarvede Traditioner; men det er tydeligt, at de ikke besidder den Helligaand, som Frelseren lovede skulde lede Kirken i al Sandhed, fordi at Forvirring og Uenighed gør sig gældende iblandt dem.

At saadanne Tilstande skulde findes paa Jorden i de sidste Dage, er bleven forudsagt af inspirerede Apostle og Profeter, og deres Vidnesbyrd findes i den hellige Bog, som den kristne Verden anerkender. At et Frafald fra den sande Tro skulde finde Sted er tydeligt forudsagt, og ligeledes at Evangeliet i dets Fylde skulde gengives i de sidste Dage.

Profetier er bleven opfyldte, og Gud har aabenbaret sig igen til Menneskene paa Jorden. Hovedpunktet i det Budskab, som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Missionærer bærer, er, at det sande Evangelium er bleven gengivet til Jorden i dets Fylde. I Modstrid med den almindelige Opfattelse har den genoprettede Kirke intet nyt Evangelium at give Verden. Der er kun ét sandt Evangelium, og det er passende omtalt i Skriften som »det evige Evangelium«. Det omfatter alle de Sandheder, der før har været aabenbaret fra Gud til Menneskene paa Jorden — i en større Fylde end før, for Guds Værk er fremadskridende.

Guds Aabenbaringer til hans Kirke i disse de sidste Dage giver os en klar Fremstilling af de samme Lærdomme, som den kristne Verden er uenige om. Sandheden om Guds Personlighed og Menneskets Slægtskabsforhold til Guddommen er aabenbaret. Jesus Kristus som Guds Søn og det Faktum, at hans forsonende Død forløste Verden, er tilfulde stadfæstet — og ligeledes paa hvilke Betingelser dette store Offer om-

fatter Frelse for hele Menneskeslægten. Spørgsmaalet om de Ugudeliges Straf og de Retfærdiges Løn er fuldt ud besvaret i de Aabenbaringer, Gud har givet os gennem hans inspirerede Profeter i disse de sidste Dage. Den sande Form for Kirkens Styrelse er aabenbaret og ligeledes Pligterne, der paahviler de forskellige Embeder. Grunden, hvorfor Evangeliets Gaver og Velsignelser ikke findes som forhen, er ogsaa tydeligt vist.

Disse og mange andre Spørgsmaal angaaende Evangeliets frelsende Plan er besvaret fuldt ud tilfredsstillende i Guds Aabenbaringer til Jorden i disse de sidste Dage. Der er en almindelig Tørst i den kristne Verden efter paalidelig Kundskab om disse vigtige Sporgsmaal, og ingen af de moderne, kristne Kirker har været i Stand til at give dem det fornødne Lys. At denne Tilstand eksisterer kan ikke benægtes. Derfor er der en uendelig Mark og stor Trang til den genoprettede Kirkes Missionærers Virksomhed — endog imellem de saakaldte Kristne.

KAFFE, TOBAK OG ALKOHOL.

Kaffemisbruget er i særlig høj Grad forkastelig for Børn. Ved en Undersøgelse for nogle Aar siden angaaende Kaffeforbruget blandt Skoleborn kom man til følgende opmuntrende Resultat, at 53 pCt. af Skolebørnene nød Kaffe som deres første Morgenmaaltid — med eller uden Tilsætning; 47 pCt. nød den to Gange om Dagen og 17 pCt. tre eller flere Gange daglig.

Tobaksforbruget, i Særdeleshed Cigaretrygning, har grebet stærkt om sig i vore Dage. Hvad der i Særdeleshed bidrager hertil er Biografen. Helten eller Heltinden i Filmen optræder ofte rygende, og den Indflydelse, dette har paa Tilskuerne, kan næppe overvurderes. Tobaksmisbruget anretter paa de enkelte Individer ret alvorlig Skade paa saavel Fordøjelsesorganerne som Hjertet, Blodet og Nerverne.

Alkoholmisbrugets Skade burde staa klart for enhver paa Grundlag af alle de Oplysninger, man har tilvejebragt om denne Sag. Sygdomme paa Hjerte, Hjerne og Nervesystem bliver ofte saavel Drankerens som Afkommets sørgelige Lod.

Uddrag af Svenska Folkekalendern.

HVORLEDES OPNAAR JEG EN HØJ ALDERDOM.

En parisisk Læge har i et fransk Tidsskrift opstillet ni Punkter, hvorved Mennesket ved at følge dem — naturligvis fraset Ulykkestilfælde — skulde kunne opnaa en høj og frisk Alderdom.

1. Indaande frisk Luft baade Dag og Nat.
2. Skaf dig hver Dag Motion i den friske Luft — enten ved en Spadseretur eller Arbejde.
3. Spis og drik maadeligt og enkelt. Nyd Vand, Mælk og Frugt og afholdt dig fra alkoholiske Drikke.
4. Styrk dig ved daglige, kolde Styrtebade og tag et varmt Bad en Gang om Ugen.
5. Gaa hverken for varmt eller for tyndt klædt.
6. Bo i et stort, rummeligt Hus.
7. Udfør bestemt, regelmæssigt Arbejde.
8. Søg ikke Adspredelse efter Arbejdet i ophidsende Fornøjelser. Friheden tilhører Familien. Anvend Natten til Søvn.
9. Forædle dit Liv gennem gode Gerninger.

»Nordstjernan«.

VEJEN TIL FRELSE.

En Mand kan maaske have en udmærket Skoleuddannelse og endda ikke være paa Vej til Frelse. Det har intet at sige, hvis en Mand er bekendt med de forskellige Principper i Vi-

denskab, Historie, Litteratur og alle andre Grene i Uddannelsen, der er lært i Landets Skoler — disse Sandheder vil ikke frelse ham i Guds Rige. Han maa i sit Hjerte have Aanden af Tro paa Jesu Kristi Mission; han maa forstaa Omvendelsens Princip; han maa forstaa det Princip, ved hvilket Syndernes Forladelse opnaas, hvilket er Daab ved Neddyppelse af en, der har Myndighed dertil. Kendsgerningen er, at han maa forstaa alle Evangeliets første Principer og adlyde dem. Disse Sandheder er Grundvolden til Frelse. Hvis en Mand ikke har efterkommet disse Principer og modtaget den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse og derved faaet Indpas til Guds Rige, er han ikke paa Vej til Frelse — lige meget hvad anden Kundskab han har. De store Lærdomme, han kan modtage i Verden, vil ikke frelse ham.

Joseph Fielding Smith.

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 208.)

En levende Jord. At Jorden som et Hele er en levende Organisme, lader nu til at være nogenlunde godtgjort. Den havde en Begyndelse, den vil billedlig talt dø eller blive forvandlet; og efter dens Renselse vil den som en opstanden Organisme triumferende opnaa en større Herlighed. Selv Daabens Symbolik blev Jorden delagtig i, Syndflodens Vande oversvømmede den. Dette Sindbillede maa simpelthen betyde, at Jorden saa vel som alt, der findes paa eller henhører til den, er underkastet den store fundamentale Plan, der drejer sig om Jesu Kristi Forsoning.

Jorden som en Organisme udfører sit Arbejde fuldstændig tilfredsstillende. Den er uden Synd. »Jorden efterkommer et celestialt Riges Lov; thi den opfylder Maalet for sin Skabelse og overtræder ikke Loven. Derfor skal den vorde levendegjort

igen og udholde den Kraft, hvorved den blev levendegjort, og de Retfærdige skulle arve den«. Dersom Jorden er en levende Organisme, lader det til at være aldeles sandsynligt, at alt, der eksisterer paa den, er i større eller mindre Grad i Besiddelse af Intelligens.

De lavere Dyr. De lavere Dyr blev skabt ved Guds Magt. Alt, han har skabt, er først bleven aandelig, derefter kødelig skabt. Endelig vender alt tilbage til det aandelige Liv. Dyr blev altsaa aandelig skabt, førend et kødeligt Legeme blev dem givet. Dersom den her fremsatte Lære er saaledes at forstaa, at Dyr havde en Forudtilværelse, kan de ligeledes sikkerlig leve, efter at dette Liv er endt. Det, der er det væsentlige hos Dyrene, er muligvis uforgængeligt. Men vor Kundskab angaaende denne Sag er forresten meget begrænset; thi Aabenbaringens »sikre Ord« mangler nemlig; altsaa, hvad der kan siges med Hensyn dertil, er kun Gisninger og derfor udsat for Revision.

Alt til Menneskets Brug. Ikke des mindre er Stene, Træer og Dyr skabte til Menneskets Nytte, og Mennesket har Ret til at bruge dem med Visdom og Forstand. Af alle Jordens Skabninger staar Mennesket overst; og det er dets Pligt paa en passende Maade at bruge alt, hvad der er Mennesket underordnet. Den, der lærer, at nogen Del af Universet ikke er til for Menneskets Brug, svæver i Vildfarelse.

Menneskets Sejr over Naturen. Af alle nyere Læresætninger er denne den enkleste, at det er Umulighed for Mennesket at fatte eller begribe mere end en lille Brokdel af Naturens uendelige Storhed. Alligevel, ifolge Livets sande Filosofi, kan intet være sikrere, end at Mennesket en Gang i Tiden kan blive i Stand til at forstaa Naturens største Hemmeligheder. En fuldstændig Forstaaelse af alle Naturens Hemmeligheder er faktisk Hovedhensigten med Menneskets Tilværelse paa Jorden. Sandt nok vil en saadan Indsigt, der vil give Mennesket uindskrænket Herredømme over Naturens Kræfter, komme lidt efter lidt; men til sidst vil Mennesket kunne faa

alt at vide, som det higer efter. Dog, selv naar hin lykkelige Dag skal oprinde, vil det være Mennesket en Umulighed at forandre en eneste af Naturens Love. Kun ved at øve en intelligent Kontrol over Naturens Kræfter vil det blive Mennesket muligt at tillempe dens Love saaledes, at et eller andet bestemt Formaal kan naas. Mennesket, i Besiddelse af denne indre Forvisning, kan derfor med stor Forhaabning ufortrødent skride fremad.

Naturen er uudtømmelig, og det er Mennesket umulig, selv i uendelige Evigheder, fuldtud at udforske den; man kan blot gennem al Evighed blive dens umaadelige majestætiske Storhed mere bevidst — derved opnaar Mennesket sin evigvarende Glæde. Haab om endelig Sejr sætter Mennesket i Stand til med opløftet Hoved og Mod i Brystet at udføre sit daglige Hverv. Mennesket føler sig forvisset om, at al dets Granskning nok skal krones med Held, dersom man blot viser sin Iver for Sagen, og hvis man har Taalmodighed til at vente paa sin Belønning.

Mirakler. Menneskets Magt er indskrænket; derfor er det, at hvad Mennesket ikke kan fatte, eller det ikke kan formaa at opvise Magen til, kaldes mirakuløst; og kun i den Betydning kan Forekomsten af Mirakler indrømmes. Frelseren udførte sine Mirakler alene formedelst den større Kundskab, han var i Besiddelse af. Der er intet, som er unaturligt. Alt, der nogensinde er bleven udført, kan Mennesket udføre, eftersom det tiltager i Magt. Det Begreb, at Intelligens raader over Menneskenes Skæbne, gør det muligt, at mange underlige Ting ofte gøres for os eller paa vore Vegne — som maaske aldeles overgaar vor Forstand, men som dog er i fuld Harmoni med Naturens Love.

Vi maa for os selv opdage saa meget af Naturen, som det er os muligt. I Nødens Time, naar vor egen Kundskab ikke strækker til, vil Mesteren selv komme os til Hjælp. Efter at vi som Mennesker har gjort Brug af al vor Kundskab, men tilsyneladende til ingen Nytte, kan det saaledes alligevel ske, at

de Syge bliver helbredede, og de Sørgende modtager Trøst, eller at Velstand kan naa os, forudsat, at vi efter bedste Evne udnytter de usynlige Kræfter, der omringer os. Hjælp, der erholdes paa en saadan Maade, er ikke unaturlig. Selv Fattigdom, der uagtet man forsøger at undgaa den, kan ramme hvem som helst, selv den flittigste, og som de fleste anser for en stor Ulykke eller Straf, og som kun faa kan betragte for i Virkeligheden at være en Velsignelse, er ofte af et alvist Forsyn tilskikket Mennesket for dets eventuelle Udvikling. Et Mirakel, altsaa, er simpelthen noget, vi ikke forstaar eller kan begribe, og som derfor stiller os i Forlegenhed.

Harmoni mellem Mennesket og Naturen. Som allerede bemærket er vi omringede af umaadelige Kræfter. Den Magt, som det er muligt for Mennesket at opnaa, efterhaanden som det tiltager i Kundskab, er aldeles udenfor vor Forstands Rækkevidde. Alt, hvad der fordres af Mennesket, er, at det stiller sig i Harmoni med de i Naturen paa hinanden virkende Kræfter, der gør sig gældende i enhver Retning. Dersom man ikke tilfulde forstaar disse Kræfter eller rigtig at anvende dem, maa man efter bedste Evne forsøge paa at lære dem at kende og altid stille sig saaledes, at de hellere er med end imod En.

At nyde og udnytte Naturen er vort Privilegium og vor Pligt. Intet Liv finder Glæde udenfor dets harmoniske Forbindelse med dets Omgivelser. Dette Begreb er direkte overensstemmende med de fundamentale Læresætninger, allerede fremsatte. Kirken, der er i Besiddelse af Sandheden, staar som et Samfund altid rede til at fostre, opmuntre og respektere al ærlig Granskning af Naturen.

(Fortsættes.)

JESUS STILLER STORMEN PAA SØEN.

Over Galilæersøen
gennem Bølgens Brand og Braad,
jaget hurtigt frem af Stormen
gaar en lille, spinkel Baad.
Hvert et Haab er ude stænget,
hvert et Lys er slukket brat;
Masten søndret, Sejlet flænget,
alt er sort som mørke Nat.

Men i Stavnen ligger Jesus
trygt i Søvnens dybe Ro.
Hele Dagen har han talet,
han er træt, det kan du tro.
Her han sig nu Hvile søgte,
men han ej den nyde maa;
hans Disciple højlig frygte:
»Mester, Mester, vi forgaa!«

Se, der staar han, Bølgens Herre,
han, som med et mægtigt »Bliv!«
kan opvække selv de døde
atter til fornyet Liv.
Højt og myndigt han befaler
Bølgen lægge sig til Ro.
Men til sine saa han taler:
»Sig mig, hvor er Eders Tro?«

Ogsaa vi saa mange Gange
kan behøve disse Ord.
Ogsaa vi saa højlig frygte,
blot fordi saa lidt vi tror.
Hver Gang Angst for Verden gyder
Uro i vort Hjertes Bo;
da til os det ogsaa lyder:
»Sig mig, hvor er Eders Tro?«

Verdens Storme, Verdens Bølger
mangt et Haab kan slukke brat.
Mangen Gang vi os kan føle
saa aldeles helt forladt.
Stormene lad dem kun feje,
lad dem fare over Jord.
Vi vor Frelser har i Eje.
»Kære, husk, han er om Bord.«

Christian Nielsen.

NADVERVERS OG KORLEKTIE
for August 1928.

Nadververs:

O Herre, jeg med ydmygt Sind
I Aanden kommer til dig ind;
Ransag mit Hjerte, om du tror
Mig værdig til dit Nadverbord.

Korlektie:

10. Vi tror paa Israels virkelige Indsamling og de ti Stammers Tilbageforelse, at Zion vil blive grundlagt paa det vestlige Fastland (Amerika), at Kristus vil personlig regere paa Jorden, og at Jorden vil blive fornyet og faa sin paradisiske Herlighed.

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording.